

je samo dušica najine mamice!... Skozi okno je priletela... Letela, letela naravnost proti nama... Obstala... Naju pogledala... Odletela...«

»Skozi okno?« trepeča Tončkov glas.

»Da!«

Skokoma je Tonček pri oknu, oprime se železnih križev, se dvigne in napeto zre na vrt.

»Jo vidiš?« Micika vsa drhti ob njem.

Še napeteje gleda Tonček po vrtu. Mali ročici se treseta v naporu, ko morata držati celo telesce.

»Mora biti! V hišo se ne upal!«

»Ni je!« Tonček omahne, zaihti in se zgrudi k njenim nogam.

»Je, je! Saj sem jo videla! Pokažem ti jo! Primakniva klop!«

Primakneta klop, zlezeta nanjo in pritisneta vroči čeli k hladnemu železu.

Četvero široko odprtih oči bega, bega napeto in v mrzlični nestrpnosti za kresnicami po vrtu. Bega, bega, bega, da zasledi dušico svoje mamice...

ZIMSKE SANJE.

· Jože Pogačnik.

) Zimska polnoč.

V rumeni svetlobi topé se nemirne dobrave,
raz veje usipa se sneg in vznemirja jim spanje,
dan menda umreti ni mogel.

V samoti na golem drevesu vran kraka,
na mrzlo svetlobo pripet,
skoz speče oči me preganja njegova črnina
in vsega vznemirja.

O, v snegu sem sam in do gole bolesti
me zebe, zebe...

Ob oglu se ustavil cigan je s piščaljo globoko,
brat veter mu žvižga po njej in ne moreta proč.
Le buri, nemilostni svať, in me ženi,
ker kmalu od boli skopnim,
kakor ptica utone v daljavi.

In zjutraj so bile na oknu ledene pelinove rože...